

Απόφαση 500 / 2018 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 500/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη, κωλυομένου του Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Γεωργίου Σακκά, Γεώργιο Κοντό - Εισηγητή, Αβροκόμη Θούα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Γεώργιο Αποστολάκη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 25 Σεπτεμβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος: Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα και στην προκειμένη περίπτωση και από τον Προϊστάμενο της 25ης Διεύθυνσης Κίνησης Κεφαλαίων, Εγγυήσεων, Δανείων και Αξιών του Υπουργείου Οικονομικών. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιό του Αναστάσιο Ράλλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Α. Π. του Α., κατοίκου ..., 2) ...και 219) Δ. Κ. του Γ., κατοίκου .... Εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους Ελισάβετ Διβανίδου, η οποία ανακάλεσε την από 20-7-2017 δήλωσή της για παράσταση με το άρθρο 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. και παραστάθηκε στο ακροατήριο. Η ως άνω πληρεξούσια δικηγόρος δήλωσε στο ακροατήριο ότι απεβίωσαν: 1) στις 8-9-2017 ο Γ. Ε., 74ος των αναιρεσιβλήτων, όπως προκύπτει από την από 11-9-2017 ληξιαρχική πράξη θανάτου του Δήμου Δράμας και κληρονομήθηκε από τους: α) Κ., χήρα Γ. Ε., β) Α. Ε. και γ) Κ. Ε. και 2) στις 7-8-2017 Α. Κ., όπως προκύπτει από την από 9-8-2017 ληξιαρχική πράξη θανάτου του Δήμου Δράμας και κληρονομήθηκε από την Μ. Κ. του Α., οι οποίοι συνεχίζουν τη βιαίως διακοπέισα δίκη και εκπροσωπούνται από την ίδια. Στο σημείο αυτό, η ίδια ως άνω πληρεξούσια δικηγόρος δήλωσε στο ακροατήριο ότι ο προαναφερθείς αποβιώσας, Α. Κ., από παραδρομή δεν ανεγράφη στην αίτηση αναίρεσης, όπου θα έπρεπε να έχει λάβει τον αριθμό 165.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 3-4-2014 και με αριθμό κατάθεσης 3468/2014 ανακοπή και την από 3-6-2014 και με αριθμό κατάθεσης 5448/2014 πρόσθετη παρέμβαση, που κατατέθηκαν στο Ειρηνοδικείο Αθηνών και συνεκδικάστηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 987/2015 του ίδιου Δικαστηρίου και 2869/2016 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αναιρεσίον με την από 9-8-2016 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η πληρεξούσια των αναιρεσιβλήτων ζήτησε την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 286 περ.α', 287 και 290 του Κ.Πολ.Δ., που εφαρμόζονται, κατά το άρθρο 573 παρ. 1 του ιδίου Κώδικος και στη διαδικασία της δίκης για την αναίρεση, σε συνδυασμό προς τις διατάξεις των άρθρων 1846 και 1847 του Α.Κ., προκύπτει ότι η δίκη διακόπτεται και όταν, μετά την άσκηση της αιτήσεως αναιρέσεως και μέχρι να τελειώσει η προφορική συζήτηση, μετά την οποία εκδίδεται η οριστική απόφαση του Αρείου Πάγου, αποβιώσει κάποιος διάδικος. Η διακοπή επέρχεται από τη γνωστοποίηση του λόγου της διακοπής προς τον αντίδικο με επίδοση δικογράφου ή με προφορική δήλωση στο ακροατήριο ή εκτός του ακροατηρίου, κατά την επιχείρηση διαδικαστικής πράξεως από εκείνον που έχει το δικαίωμα να επαναλάβει την δίκη ή και από εκείνον που μέχρι την επέλευση του θανάτου ήταν πληρεξούσιος του θανόντος. Ως διάδικος, υπέρ του οποίου επήλθε η διακοπή της δίκης στην περίπτωση θανάτου του αρχικού διαδίκου, νοείται ο καθολικός του διάδοχος (κληρονόμος του). Η επανάληψη της δίκης που έχει διακοπεί, λόγω θανάτου κάποιου διαδίκου, μπορεί να γίνει εκουσίως με ρητή ή σιωπηρά δήλωση των προσώπων τα οποία, ως κληρονόμοι εκείνου, υπεισέρχονται στην δικονομική του θέση. Εφόσον αποδεικνύεται ή συνομολογείται από τον αντίδικο, έστω και σιωπηρώς, η νόμιμη δυνατότητα του προσώπου να διεξάγει τη δίκη στη θέση του διαδίκου, στον οποίο αφορούσε το διακοπτικό γεγονός, δεν απαιτείται ιδιαίτερη συζήτηση περί της επαναλήψεως και η δίκη συνεχίζεται κανονικά. Στην προκειμένη περίπτωση από τα μετ' επικλήσεως νομίμως προσκομιζόμενα έγγραφα και ειδικότερα: 1) τα από 9-9-2017 και 9-8-2017 αποσπάσματα ληξιαρχικών πράξεων θανάτου του ληξιάρχου Δράμας, 2) τα υπ' αριθμ. πρωτ.40415/13-9-2017 και 34742/10-8-2017 πιστοποιητικά εγγυτέρων συγγενών του Δήμου Δράμας, 3) τα υπ' αριθμ. 2621/2017, 2622/2017 και 2360/22-8-2017 πιστοποιητικά του γραμματέως του Ειρηνοδικείου Δράμας, 4) το υπ' αριθμ. 2841/14-9-2017 πιστοποιητικό του γραμματέως του Πρωτοδικείου Δράμας και 5) την υπ' αριθμ-290/21-8-2017-έκθεση δηλώσεως αποποιήσεως κληρονομίας του γραμματέως του Ειρηνοδικείου Δράμας, προκύπτει ότι την 8-9-2017 και την 7-8-2017, ήτοι μετά την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, απεβίωσαν αντιστοίχως οι εκ των αναιρεσιβλήτων Γ. Έ. του Α. και Α. Κ. Ι., κάτοικοι εν ζωή Δράμας, οι οποίοι δεν κατέλιπαν διαθήκη και έτσι κληρονομήθηκαν εξ αδιαθέτου ο μεν πρώτος εξ αυτών από τη σύζυγό του Κ. χήρα Γ. Έ. και τα τέκνα του Α. και Κ. Έ., που ήταν οι πλησιέστεροι συγγενείς αυτού και μοναδικοί εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του, οι οποίοι και απεδέχθησαν την επαχθείσα σ' αυτούς κληρονομιά του, ο δε δεύτερος από τη θυγατέρα του Μ. Κ. του Α., η οποία και μόνο απεδέχθη την επαχθείσα σ' αυτήν κληρονομιά του, ενώ η συγκληρονόμος σύζυγός του Ε. Π. αποποιήθηκε νομίμως την επαχθείσα σ' αυτήν κληρονομιά του. Επομένως, νομίμως, σύμφωνα με τις προεκτεθείσες διατάξεις, οι ανωτέρω κληρονόμοι των αποβιωσάντων δήλωσαν στο ακροατήριο, κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, διά της νομίμως παρισταμένης και εκπροσωπούσης αυτούς πληρεξούσιας δικηγόρου των Ελισάβετ Διβανίδου, ότι επαναλαμβάνουν την βιαίως, λόγω θανάτου των δικαιοπαρόχων των, διακοπείσα δίκη.

Από τις διατάξεις των άρθρων 982, 983, 985, 986, 987 και 988 του Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι μπορούν να κατασχεθούν αναγκαστικώς και χρηματικές απαιτήσεις του καθ' ου η εκτέλεση κατά τρίτων, μη εξαρτώμενες από αντιπαροχή. Η κατάσχεση στα χέρια τρίτου, γίνεται με επίδοση στον τρίτο και σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση, εγγράφου που πρέπει να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία του άρθρου 118 και τα αναφερόμενα στην παράγραφο αυτή πρόσθετα στοιχεία. Το έγγραφο που προορίζεται για εκείνον κατά του οποίου γίνεται η κατάσχεση πρέπει να του επιδοθεί το αργότερο εντός οκτώ ημερών από της επιδόσεώς του στον τρίτο, άλλως η κατάσχεση είναι άκυρη. Η προς τον τρίτο επίδοση του

κατασχετηρίου μπορεί να γίνει οποτεδήποτε, τηρουμένων των άρθρων 122 επ. Κ.Πολ.Δ., η κατάσχεση δε αυτή είναι άκυρη, αν δεν επιδοθεί το κατασχετήριο, εντός οκταημέρου από της εις τον τρίτο επιδόσεώς του, στον καθ' ου η εκτέλεση, όχι δε και όταν η επίδοσή του στον τελευταίο γίνεται πριν από την επίδοση αυτού στον τρίτο, οπότε δεν τίθεται ζήτημα οκταημέρου προθεσμίας (Α.Π. 197/2005). Ο τρίτος, στα χέρια του οποίου επιβάλλεται η κατάσχεση απαιτήσεως του καθ' ου η εκτέλεση, δεν έχει δικαίωμα να προσβάλει το κύρος της κατασχέσεως παρά μόνο αν το κατασχετήριο δεν περιέχει τα στοιχεία του άρθρου 983 ή δεν κοινοποιήθηκε σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση. Οφείλει δε αυτός (τρίτος) εντός προθεσμίας οκτώ ημερών από της επιδόσεως σ' αυτόν του κατασχετηρίου να δηλώσει στη γραμματεία του ειρηνοδικείου του τόπου της κατοικίας του, αν υπάρχει η απαίτηση και σε καταφατική περίπτωση να ενεργήσει σύμφωνα με τα οριζόμενα ειδικότερα στο άρθρ. 988 Κ.Πολ.Δ., άλλως δε, αν η απαίτηση δεν υπάρχει ή αν αυτή είναι ακατάσχετη, πρέπει να προβεί σε αντίστοιχη αρνητική δήλωση, με την οποία εξομοιώνεται και η παράλειψη δηλώσεως. Εντός προθεσμίας τριάντα ημερών από την ανωτέρω (ρητή ή σιωπηρά) αρνητική δήλωση ο επιβαλόν την κατάσχεση δικαιούται, κατ' άρθρο 986 Κ.Πολ.Δ., να ασκήσει, στο κατά τις γενικές διατάξεις αρμόδιο δικαστήριο, ανακοπή, που αποτελεί μορφή της γενικής ανακοπής του άρθρου 583 επ. Κ.Πολ.Δ., επικαλούμενος ανακρίβεια της δηλώσεως. Η ανακρίβεια δε της αρνητικής δηλώσεως κρίνεται αντικειμενικώς, ήτοι ανεξαρτήτως της υποκειμένης αντιλήψεως του δηλούντος και της καλής ή κακής πίστεως τούτου, γίνεται δε δεκτή η κατ' αυτής ανακοπή και υποχρεούται ο τρίτος να ενεργήσει κατά τα οριζόμενα στο άρθρ. 990 Κ.Πολ.Δ., εφόσον η δήλωση δεν αληθεύει ως προς τα πραγματικά περιστατικά ή αναλόγως ως προς το νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών. Αντικείμενο, συνεπώς, της σχετικής δίκης, που δημιουργείται μεταξύ του ανακόπτοντος και του τρίτου, είναι η εκδίκαση της απαιτήσεως του καθ' ου η εκτέλεση κατά του τρίτου, ώστε να διαπιστωθεί αν ο τρίτος είναι ή όχι και με ποίους περιορισμούς οφειλέτης του οφειλέτη του κατασχόντος (Α.Π. 663/2017, 480/2012). Περαιτέρω με το άρθρο 95 παρ.1,3 και 5 του ν. 2362/1995 "περί Δημοσίου Λογιστικού", όπως ίσχυε, κατά το χρόνο επιβολής της ένδικης κατασχέσεως, ορίζονται τα εξής: "1. Η κατάσχεση χρηματικής απαιτήσεως εις χείρας του Δημοσίου, ως τρίτου, γίνεται τηρουμένων και των λοιπών όρων και προϋποθέσεων οι οποίες προβλέπονται από την κείμενη νομοθεσία, με κοινοποίηση του κατασχετηρίου σωρευτικώς: α) στον υπουργό, ο οποίος είναι καθ' ύλην αρμόδιος εν σχέσει προς την αιτία της οφειλής του Δημοσίου, β) στην αρμόδια για την πληρωμή της συγκεκριμένης οφειλής του Δημοσίου Δημόσια Οικονομική Υπηρεσία ή στην οικεία χρηματική διαχείριση, γ) στην αρμόδια για τη συγκεκριμένη οφειλή του Δημοσίου Υπηρεσία Δημοσιονομικού Ελέγχου, δ) στις αρμόδιες για τη φορολογία τόσο του καθ' ου η κατάσχεση (δανειστή του Δημοσίου), όσο και του κατασχόντος, Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες. 3. Η κατάσχεση εις χείρας του Δημοσίου ολοκληρώνεται μόνο από της χρονολογίας της έγκυρης κοινοποιήσεως του κατασχετηρίου στον κατά την παράγραφο 1 του παρόντος αρμόδιο υπουργό, η οποία όμως, για να είναι έγκυρη πρέπει αναγκαία αφ' ενός να γίνει χρονικά τελευταία από τις αναφερόμενες στην ίδια παράγραφο λοιπές κοινοποιήσεις και αφ' ετέρου να συνοδεύεται από νόμιμα υπό αρμοδίου Δικαστικού Επιμελητή επικυρωμένα αντίγραφα των επιδοτηρίων όλων των κατά τις διατάξεις του παρόντος άρθρου αναγκαίων προηγουμένων εγκύρων επιδόσεων του κατασχετηρίου αυτού στις λοιπές υπηρεσίες ή χρηματικές διαχειρίσεις, 5. Η μη τήρηση των ι διατάξεων του παρόντος άρθρου επάγεται την ακυρότητα της εις χείρας του Δημοσίου κατασχέσεως ..., λαμβανομένων υπόψη υπό των δικαστηρίων και αυτεπάγγελτα. Επί άκυρης εις χείρας του κατάσχεσης, το Δημόσιο δεν υποχρεούται σε καμία δήλωση". Από τις τελευταίες αυτές διατάξεις σε συνδυασμό και με τις προδιαληφθείσες τοιαύτες του άρθρου 983 παρ. 1, 2 Κ.Πολ.Δ., συνάγεται ότι για την εγκυρότητα της κατασχέσεως απαιτήσεως στα χέρια του

Δημοσίου ως τρίτου καθορίζονται πρόσθετες κοινοποιήσεις του κατασχετηρίου στις ανωτέρω αναφερόμενες αρμόδιες υπηρεσίες, χωρίς να επιβάλλεται η ενέργειά τους, εντός ορισμένης προθεσμίας. Η επίδοση του κατασχετηρίου στον καθ' ου η εκτέλεση πρέπει να γίνεται εντός της οκταήμερου προθεσμίας από την επίδοση του κατασχετηρίου στην υπό στοιχείο β' της παρ.3 του άρθρου 95 αρμοδίας υπηρεσίας του Δημοσίου ή πριν από την επίδοση αυτή. Η δε προς τον αρμόδιο Υπουργό κοινοποίηση του κατασχετηρίου, με τα συνοδεύοντα αυτήν επικυρωμένα αντίγραφα όλων των λοιπών εγκύρων κοινοποιήσεων της παρ. 1 του ανωτέρω άρθρου 95 του ν. 2362/1995, πρέπει να είναι χρονικώς τελευταία από τις αναφερόμενες στην ίδια παράγραφο λοιπές κοινοποιήσεις. Τέλος, κατά το άρθρο 560 του Κ.Πολ.Δ., όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το ν. 4335/2015 και εφαρμόζεται εν προκειμένω, ως εκ του χρόνου καταθέσεως του ενδίκου μέσου, "κατά των αποφάσεων των ειρηνοδικείων, καθώς και των αποφάσεων των πρωτοδικείων που εκδίδονται σε εφέσεις κατά των αποφάσεων των ειρηνοδικείων, επιτρέπεται αναίρεση μόνο: 1) αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιιοπραξιών, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την εφαρμογή των κανόνων του δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς, ... 5) αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης". Οι διατάξεις αυτές ταυτίζονται ως προς την διατύπωση και την έννοιά των προς τις αντίστοιχες διατάξεις του άρθρου 559 αριθμ. 1 και, 8 Κ.Πολ.Δ.. Έτσι, κατά την πρώτη των διατάξεων τούτων (560 αριθμ. 1), ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί ενώ συντρέχουν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί ενώ δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή. Με το λόγο αυτό αναιρέσεως ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου κατά την εκτίμηση του νόμου βασίμου της αγωγής ή των ισχυρισμών των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. Ελέγχεται, δηλαδή, αν η αγωγή, ένσταση κ.λπ. ορθώς απερρίφθη ως μη νόμιμη ή αν κατά παράβαση κανόνος ουσιαστικού δικαίου, έγινε δεκτή ως νόμιμη ή απερρίφθη ή έγινε δεκτή κατ' ουσίαν (Ολ. Α.Π. 27 και 28/1998). Στην περίπτωση δε που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνος ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών, τα οποία ανελέγκτως δέχθηκε ως αποδειχθέντα το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο, ιδρύεται δε ο λόγος αυτός αναιρέσεως, αν οι πραγματικές παραδοχές της αποφάσεως καθιστούν προφανή την παραβίαση (Α.Π. 43/2013). Περαιτέρω, ως "πράγματα", κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 560 αριθμ.5, αντιστοίχου εκείνης του άρθρου 559 αριθμ. 8 Κ.Πολ.Δ., θεωρούνται οι ασκούντες ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης αυτοτελείς ισχυρισμοί των διαδίκων, οι θεμελιωτικοί, καταλυτικοί ή διακωλυτικοί ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, ασκουμένου με την αγωγή, ανταγωγή, ένσταση ή αντένσταση, όχι δε οι αιτιολογημένες αρνήσεις ή οι ισχυρισμοί που αποτελούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου από την εκτίμηση των αποδείξεων. Εξάλλου δεν στοιχειοθετείται ο λόγος αυτός αναιρέσεως, όταν το δικαστήριο έλαβε υπόψη προταθέντα ισχυρισμό και τον απέρριψε ευθέως για οποιοδήποτε λόγο τυπικό ή ουσιαστικό (Ολ. Α.Π. 12/1991) ή όταν αντιμετώπισε και απέρριψε στην ουσία εκ των πραγμάτων προβληθέντα ισχυρισμό, με την παραδοχή ως αποδειχθέντων γεγονότων αντιθέτων προς αυτά που τον συγκροτούν (Ολ. Α.Π. 11/1996) ή παρέλειψε να απαντήσει σε ισχυρισμό αόριστο, μη νόμιμο ή αλυσιτελή, που δεν ασκούσε επίδραση στην έκβαση της δίκης (Ολ. Α.Π. 2/1989).

Στην προκειμένη περίπτωση, το ως Εφετείο δικάσαν Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών δέχθηκε, με την προσβαλλομένη απόφασή του, κατά το ενδιαφέρον την αναιρετική διαδικασία μέρος των τα εξής: "... Δυνάμει της από 04/04/2008 απόφασης του Διεθνούς Δικαστηρίου Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου..., η οποία εκδόθηκε στην Αθήνα: 1) Η "... Α.Ε." διατάχθηκε...να καταβάλει στο Ελληνικό Δημόσιο 2.781.947,97 δολάρια Η.Π.Α., με τον νόμιμο τόκο, βάσει του ελληνικού δικαίου, από τις 02/06/2002 έως την πλήρη εξόφληση. 2) Το Ελληνικό Δημόσιο διατάχθηκε να καταβάλει στην "... Α.Ε." 553.216,49 €, με τον νόμιμο τόκο, βάσει του ελληνικού δικαίου, από τις 09/12/2004 έως την πλήρη εξόφληση. 3) Το Ελληνικό Δημόσιο διατάχθηκε... να καταβάλει στην "... ΑΕ" 12.383.375,37 €, ως Συνεισφορά Πωλητή στις αποζημιώσεις ομαδικής απόλυσης, με τον νόμιμο τόκο, βάσει του ελληνικού δικαίου: α) επί ποσού 11.690.881,37 € από τις 09/12/2004 και β) επί ποσού 767.258,00 € από τις 21/07/2006, σε κάθε, δε, περίπτωση έως την πλήρη εξόφληση. 4) Το Ελληνικό Δημόσιο διατάχθηκε ... να καταβάλει έξοδα και αμοιβές ύψους 581.802,05 € προς την "... Α.Ε.". Επί της από 15/07/2008 αγωγής του καθ' ου Ελληνικού Δημοσίου, για τη μερική ακύρωση της προδιαληφθείσας διαιτητικής απόφασης, εκδόθηκε η με αριθμό 1455/18.03.2010 απορριπτική απόφαση του Εφετείου Αθηνών (2ου Τμήματος). Επί της από 25/05/2010 αίτησης του καθ' ου Ελληνικού Δημοσίου για την αναίρεση της ανωτέρω τελεσιδικής απόφασης εκδόθηκε η με αριθμό 102/ 23.01.2012 απορριπτική απόφαση του Αρείου Πάγου .... Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι οι ανακόπτοντες εργάζονταν με σχέση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου στην καθ' ης η κατάσχεση ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "... Α.Ε." που εδρεύει στον Πειραιά..., η οποία διατηρούσε, μεταξύ άλλων, εργοστάσιο παραγωγής και επεξεργασίας χάρτου στα ... και στις 23-8-2002, προέβη σε καταγγελία των συμβάσεων εργασίας τους, επικαλούμενη οικονομικούς λόγους, διακόπτοντας την λειτουργία του εργοστασίου της στην Δράμα. Αρχικά εκδόθηκε η υπ' αριθ. 84/2003 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Δράμας, που κατέστη αμετάκλητη με την υπ' αριθ. 3/2008 απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, με την οποία κρίθηκε με δύναμη δεδικασμένου ότι οι γενόμενες καταγγελίες των συμβάσεων εργασίας των ανακοπτόντων ήταν άκυρες ως παράνομες... κρίθηκε δε ότι η καθ' ης η κατάσχεση ανώνυμη εταιρία περιήλθε για τον λόγο αυτό σε υπερμερία ως προς την αποδοχή των προσηκόντως προσφερομένων υπηρεσιών τους και ότι τους οφείλει μισθούς υπερμερίας. Μέχρι σήμερα εκδόθηκαν η με αριθ. 137/2009 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Δράμας, η οποία τελεσιδίκησε με την υπ' αριθ. 316/2012 απόφαση του Εφετείου Θράκης, με την οποία τους επιδικάσθηκαν μισθοί υπερμερίας για το χρονικό διάστημα από 24-8-2002 έως 24-3-2003 και η με αριθ. 104/2008 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Δράμας, η οποία τελεσιδίκησε με την υπ' αριθ. 317/2012 απόφαση του Εφετείου Θράκης και κατέστη αμετάκλητη με την υπ' αριθ. 1848/2013 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία τους επιδικάσθηκαν μισθοί υπερμερίας για το χρονικό διάστημα από 25-3-2003 μέχρι 25-3-2006 και η οποία είχε κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή για την καταψηφιστική της διάταξη. Το συνολικό ποσό που επιδικάστηκε αμετάκλητα στους ανακόπτοντες για τα ως άνω χρονικά διαστήματα, ανέρχεται σε 16.000.000 Ευρώ (κεφάλαιο) πλέον νομίμων τόκων, από τότε που κατέστησαν οι απαιτήσεις τους ληξιπρόθεσμες και απαιτητές. Μέχρι σήμερα η καθ' ης η κατάσχεση ουδέν ποσό τους κατέβαλε. Προς είσπραξη των επιδικασθέντων στους ανακόπτοντες ποσών με την προσωρινά εκτελεστή καταψηφιστική διάταξη της ως άνω υπ' αριθ. 104/2008 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Δράμας, οι ανακόπτοντες προχώρησαν στην έκδοση του με αριθμό 223/2008 πρώτου εκτελεστού απογράφου της ανωτέρω απόφασης και επέδωσαν νομίμως στην καθ' ης η κατάσχεση την από 5-9-2012 επιταγή προς πληρωμή...παρά πόδας του υπ' αριθ. 223/2008 αντιγράφου από το πρώτο εκτελεστό απόγραφο της με αριθμό 104/2008 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου

Δράμας, με την οποία επιτάζανε την καθ' ης η κατάσχεση να τους καταβάλει νομίμως και εμπροθέσμως τα παρακάτω κονδύλια: Α) 1) Για τον πρώτο .... Επίσης με την ως άνω ...επιταγή προς πληρωμή, οι ανακόπτοντες επιτάζανε την καθ' ης η κατάσχεση να τους καταβάλει νομίμως και εμπροθέσμως και τα παρακάτω κονδύλια : Β] για επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη το ποσό των 5.000 Ευρώ, Γ] για λήψη απογράφου, έξοδα αντιγράφου, αντιγραφικά δικαιώματα και για την σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση το ποσό των 13.140 Ευρώ...για τον καθένα), Δ] για την επίδοση της επιταγής προς πληρωμή (οδοιοδικά έξοδα και αμοιβή δικαστικού επιμελητή) το ποσό των 50 Ευρώ. Συνολικά 2.570.479,65 Ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Ακολούθως και επειδή η καθ' ης η κατάσχεση "... Α.Ε." ουδέν ποσό τους κατέβαλε, οι ανακόπτοντες επέδωσαν νομίμως σ' αυτή την από 15-10-2013 δεύτερη επιταγή τους προς πληρωμή, παρά πόδας του υπ' αριθ. 223/2008 αντιγράφου από το πρώτο εκτελεστό απόγραφο της με αριθμό 104/2008 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Δράμας ..., με την οποία εκτός του ως άνω ποσού επιτάζανε την καθ' ης η κατάσχεση να τους καταβάλει: 1] για νέα έξοδα αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου ποσό 100 Ευρώ, 2] για δαπάνη επίδοσης της νέας επιταγής προς πληρωμή (οδοιοδικά και αμοιβή Δικαστικής Επιμελήτριας) ποσό 50 Ευρώ.

Με βάση τις ανωτέρω επιταγές προς πληρωμή οι ανακόπτοντες δικαιούνται να λάβουν από την καθ' ης η κατάσχεση ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "... Α.Ε." το συνολικό ποσό των δύο εκατομμυρίων πεντακοσίων εβδομήντα χιλιάδων εξακοσίων είκοσι εννέα Ευρώ και έξι λεπτών (2.570.629,06 Ευρώ) με το νόμιμο τόκο υπερημερίας. Για την ικανοποίηση της ανωτέρω απαίτησής τους κατά της ως άνω οφειλέτριας, οι ανακόπτοντες επέβαλλαν, εις χείρας του καθ' ου η ανακοπή ως τρίτου, αναγκαστική κατάσχεση, δυνάμει του από 27-1-2014 κατασχετηρίου, το οποίο επιδόθηκε νομίμως μαζί με τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση του ανακόπτοντος βάσει της οποίας έγινε η κατάσχεση: 1) στις αρμόδιες για τη φορολογία των κατασχόντων Δ.Ο.Υ. Δράμας ... απ' τα οποία προκύπτει ότι το από 27-1-2014 κατασχετήριο κοινοποιήθηκε νομίμως και εμπροθέσμως στις Δ.Ο.Υ. Δράμας, Α' Σερρών, Καβάλας, Ηρακλείου Κρήτης, Εδέσσης, Α'-Β' Ξάνθης και Ιλίου-Αγίων Αναργύρων, αντίστοιχα, ως αρμόδιες, για την φορολογία όλων των κατασχόντων, Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες, συνεπιδίδοντας ταυτόχρονα σε καθεμία από τις ανωτέρω Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες το δικόγραφο αντίγραφο του πρώτου απογράφου εκτελεστού της με αριθ. 104/2008 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Δράμας και τις εκθέσεις επίδοσης των επιταγών προς πληρωμή, 2) στην αρμόδια για τη φορολογία της καθ' ης η κατάσχεση Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ. Πειραιά...3) στην καθ' ης η κατάσχεση "... Α.Ε."... και 4) στην αρμόδια για την πληρωμή της συγκεκριμένης οφειλής του Δημοσίου 25η Διεύθυνση Κίνησης Κεφαλαίων, Εγγυήσεων, Δανείων και Αξιών του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, προς την οποία συγκοινοποιήθηκαν και επικυρωμένα αντίγραφα των επιδοτηρίων όλων των αναγκαίων προηγούμενων εγκύρων επιδόσεων του κατασχετηρίου στις αρμόδιες Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες (βλ. τη με αριθμό 11.193Δ/5-2-2014 έκθεση επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Αθηνών Ε. Κ. - Φ., από την οποία προκύπτει ότι η κοινοποίηση του κατασχετηρίου στην αρμόδια για την πληρωμή της συγκεκριμένης οφειλής του Δημοσίου υπηρεσία είναι χρονικά τελευταία σε σχέση με τις λοιπές κοινοποιήσεις στις αρμόδιες για τη φορολογία τόσο του καθ' ου η κατάσχεση, όσο του κατασχόντος, Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες. Οι ως άνω κοινοποιήσεις έγιναν σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 95 του Ν.2362/1995, όπως είχε τροποποιηθεί με παρ.4 του άρθρου 28 του Ν.4151/2013 (ΦΕΚ Α 103/29.4.2013) και ίσχυε κατά τον επίδικο χρόνο και δεν ήταν απαραίτητη η κατ' άρθρο 5 του Διατάγματος "Περί

δικών του Δημοσίου" πρόσθετη κοινοποίηση του κατασχετηρίου στον Υπουργό Οικονομικών.

Συνεπώς η εκκαλουμένη που δέχθηκε ότι επειδή "οι ανακόπτοντες δεν επικαλούνται ότι επέδωσαν το κατασχετήριο έγγραφο στον αρμόδιο Υπουργό Οικονομικών ... συνεπώς η επιβληθείσα με το από 27-1-2014 κατασχετήριο των ανακοπτόντων κατάσχεση στα χέρια του Ελληνικού Δημοσίου ως τρίτου δεν έγινε νόμιμα και είναι απολύτως άκυρη", με βάση δε την παραδοχή αυτή απέρριψε την ανακοπή, έσφαλε στην εφαρμογή του νόμου .... Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι το καθ' ου Ελληνικό Δημόσιο, εις χείρας του οποίου επιβλήθηκε η προεκτεθείσα κατάσχεση, προέβη νομίμως και εμπροθέσμως, διά του αρμοδίου οργάνου του, δηλαδή την αναπληρώτρια Προϊσταμένη της 25ης Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, στην με αριθμό 22262/7-3-2014 δήλωση ενώπιον του καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδίου Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την οποία δήλωσε ότι υφίσταται μεν η κατασχεθείσα απαίτηση, αλλά επικαλέσθηκε λόγους αδυναμίας εξόφλησης της οφειλής του, συνιστάμενους στην ανυπαρξία εκτελεστού τίτλου, καθώς επίσης στην ύπαρξη ανταπαιτήσής του κατά τρίτης-μη διαδίκου εν προκειμένω - εταιρείας (κατά της οποίας δεν στρέφεται η ένδικη εκτέλεση). Το περιεχόμενο της ανακοπτόμενης δήλωσης του καθ' ου έχει επί λέξει ως εξής: "Με την από 4.4.08 απόφαση του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου ... το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεώθηκε να καταβάλει στην ... Α.Ε. το ποσό των € 12.383.375,37 συν το νόμιμο τόκο βάσει του ελληνικού δικαίου από τις ακόλουθες ημερομηνίες... Με την ίδια ως άνω απόφαση διαιτησίας επιδικάστηκαν απαιτήσεις του Ελληνικού Δημοσίου κατά της ..., μέτοχο κατά 92% επί του μετοχικού κεφαλαίου της ως άνω εταιρείας "... ΑΕ", μη διαδίκου στην ως άνω διαιτητική απόφαση, ύψους 2.781.947,97Δολ. ΗΠΑ συν το νόμιμο τόκο από 2.6.02 έως την πλήρη εξόφληση, και παράλληλα απαιτήσεις της ... ΑΕ κατά του Ελληνικού Δημοσίου ύψους € 553.216,49 πλέον του νόμιμου τόκου βάσει του ελληνικού δικαίου από την 9.12.2004 έως την πλήρη εξόφληση, καθώς και απαιτήσεις ύψους € 581.802,05. δ) Για τις ανωτέρω υποχρεώσεις τους η ... ΑΕ και η ... ΑΕ έχουν προτείνει προς το Ελληνικό Δημόσιο συμψηφισμό με τις έναντι της ... ΑΕ και της ... ΑΕ επιδικασθείσες υπέρ αυτών υποχρεώσεις του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος μέχρι σήμερα δεν έχει διενεργηθεί και σύμφωνα με τον οποίο όταν διενεργηθεί αα) το Ελληνικό Δημόσιο δεν θα έχει καμία απαίτηση έναντι της ... ΑΕ & ββ) η ... ΑΕ. σύμφωνα με το διατακτικό της διαιτητικής απόφασης και το διενεργηθησόμενο συμψηφισμό, θα έχει έναντι του Δημοσίου απαίτηση το ύψος της οποίας θα προσδιοριστεί με βάση τις τρέχουσες ισοτιμίες, πλέον των επιδικασθέντων τόκων κατά την ημερομηνία καταβολής... επειδή μέχρι σήμερα η ως άνω απόφαση του διαιτητικού δικαστηρίου δεν έχει κηρυχθεί εκτελεστή στην Ελλάδα ούτε ο ως άνω προταθείς συμψηφισμός έχει διενεργηθεί, ούτε η συμμόρφωση, υπό την έννοια της καταβολής προς την ... ΑΕ των ως άνω επιδικασθέντων ποσών είναι δυνατή". Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 987 ΚΠολΔ, η οποία αποτελεί ειδικότερη μορφή του άρθρου 262 § 2 ΚΠολΔ και έχει εφαρμογή και επί κατάσχεσης εις χείρας τρίτου, ο τρίτος δεν έχει δικαίωμα να προσβάλει το κύρος της κατάσχεσης παρά μόνον εάν το κατασχετήριο δεν περιέχει τα στοιχεία του άρθρου 983 ΚΠολΔ ή δεν κοινοποιήθηκε σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση. Επομένως, ο τρίτος δεν δύναται να προσβάλει την κατάσχεση για άλλους λόγους και μάλιστα για ουσιαστική ακυρότητα αυτής ... εκτός εάν ο νόμος χορηγεί τέτοιο δικαίωμα και στον τρίτο ή η ακυρότητα τέθηκε και προς το συμφέρον του ή και το συμφέρον αυτού ή τέθηκε χάριν του δημοσίου συμφέροντος... Ο αποκλεισμός προσβολής της κατάσχεσης για ουσιαστικούς λόγους, όπως για ελαττώματα της απαίτησης του κατασχόντος, του εκτελεστού τίτλου (π.χ. κατά του κύρους της απαίτησης του κατασχόντος, κατά του οφειλέτη του, την εξόφληση αυτής, την εικονικότητα αυτής ή την εικονικότητα της εκχώρησης αυτής)

δικαιολογείται από το γεγονός ότι αντικείμενο της δίκης επί της ανακοπής κατά της δήλωσης του τρίτου είναι η αλήθεια ή όχι της δήλωσής του και η ύπαρξη ή όχι οφειλής του προς τον οφειλέτη του κατασχόντος. Εν όψει, δε, του ότι η κατάσχεση εις χείρας τρίτου αποτελεί μέσον αναγκαστικής εκτέλεσης προς ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων, μπορεί να προσβληθεί από τον καθ' ου η εκτέλεση υπό τις προϋποθέσεις, τους περιορισμούς και κατά τη διαδικασία των άρθρων 933 επ. ΚΠολΔ... Από το ως άνω περιεχόμενο της ανακοπτόμενης δήλωσης τρίτου, σε συνδυασμό με όλο το αποδεικτικό υλικό, αποδεικνύεται ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν αρνήθηκε την ύπαρξη της απαίτησης, αλλά προέβαλε λόγους αδυναμίας καταβολής αυτής, συνιστάμενους στην έλλειψη εκτελεστότητας του τίτλου, βάσει του οποίου επιβλήθηκε η κατάσχεση εις χείρας τρίτου, και στην ύπαρξη ανταπαίτησής του κατά της "... Α.Ε.", η οποία, όμως, δεν είναι η καθ' ης η εκτέλεση οφειλέτιδα των ανακοπτόμενων. Ωστόσο, το καθ' ου δεν είχε το δικαίωμα, ως τρίτο, να προτείνει, με την άνω δήλωσή του, ενστάσεις κατά της εκτελεστότητας του τίτλου, είτε από το ουσιαστικό είτε από το δικονομικό δίκαιο..., αλλά ούτε και να επικαλεσθεί συμψηφισμό ανταπαίτησής του κατά νομικού προσώπου που δεν στρέφεται η εκτέλεση εναντίον του, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν παραπάνω. Επομένως, και εφ' όσον δεν συντρέχει, εν προκειμένω, λόγος προστασίας δημοσίου συμφέροντος προς επίκληση ακυρότητας του επιδίκου κατασχετηρίου, οι ανωτέρω περιεχόμενες στην ανακοπτόμενη δήλωση του καθ' ου Ελληνικού Δημοσίου, ως τρίτου, ενστάσεις πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες και να γίνει δεκτός ο σχετικός λόγος ανακοπής, ως βάσιμος και κατ' ουσία.... Η επίμαχη οριστική διαιτητική απόφαση δεν είναι αλλοδαπή, διότι: α) εκδόθηκε στο έδαφος του Ελληνικού και όχι άλλου Κράτους..., β) το κύρος και τα αποτελέσματά της κρίνονται κατά το ημεδαπό δίκαιο (όρος 15 της ανωτέρω σύμβασης πώλησης μετοχών), γ) αποτελεί από την έκδοσή της δεδικασμένο - το οποίο λαμβάνεται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως κατ' άρθρο 331 ΚΠολΔ... εφ' όσον με την ως άνω συμφωνία διαιτησίας δεν ορίστηκε προσφυγή κατ' αυτής, και είναι εκτελεστή. Κατά συνέπεια, δεν τίθεται ζήτημα αναγνώρισης και εκτέλεσης αυτής κατ' άρθρο 906 ΚΠολΔ (άρθρο 36 του Ν. C735/1999). Επομένως, ο ως άνω λόγος ανακοπής κατά της προβαλλόμενης από το Ελληνικό Δημόσιο, με την ανακοπτόμενη δήλωσή του, ως τρίτου, αδυναμίας του να καταβάλει την κατασχεθείσα απαίτηση, λόγω της μη κήρυξης της παραπάνω διαιτητικής απόφασης εκτελεστής στην Ελλάδα, πρέπει να γίνει δεκτός, ως βάσιμος και από ουσιαστική άποψη... Από το περιεχόμενο του διατακτικού της ανωτέρω διαιτητικής απόφασης και της ανακοπτόμενης δήλωσης, αποδεικνύεται ότι το καθ' ου Ελληνικό Δημόσιο απαραδέκτως προβάλλει ως λόγο αδυναμίας καταβολής την ύπαρξη ανταπαίτησής του (ποσού 12.781.947,97 δολαρίων Η.Π.Α.) κατά της "... Α.Ε.", διότι, εν προκειμένω, η αναγκαστική εκτέλεση στρέφεται εναντίον της "... Α.Ε." (η οποία, με βάση την ανωτέρω διαιτητική απόφαση, δεν έχει διαταχθεί να καταβάλει κάποιο χρηματικό ποσό στο καθ' ου) και, συνεπώς, δεν υφίσταται η απαιτούμενη κατ' άρθρο 440 ΑΚ αμοιβαιότητα των συμψηφιζόμενων απαιτήσεων... Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός του καθ' ου Ελληνικού Δημοσίου περί ύπαρξης ανταπαίτησής του κατά της ως άνω τρίτης εταιρείας απαραδέκτως προβλήθηκε με την ανακοπτόμενη δήλωσή του, γι' αυτό και ο σχετικός λόγος ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός και ως ουσία βάσιμος...".

Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές το ως Εφετείο δικάσαν Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών δεχόμενο τύποις και ουσία την έφεση εξεφάνισε την πρωτόδικη απόφαση, η οποία είχε απορρίψει την ανακοπή λόγω ακυρότητας της επιβληθείσης κατασχέσεως, συνεκδικάζοντας δε την ανακοπή και την πρόσθετη υπέρ του καθ' ου παρέμβαση της καθ' ης η εκτέλεση απέρριψε την τελευταία και δέχθηκε την ανακοπή. Ακολούθως δε ανεγνώρισε την ύπαρξη της χρηματικής απαίτησεως της καθ' ης η εκτέλεση εταιρείας με την επωνυμία "... Α.Ε.", συνολικού ύψους δύο εκατομμυρίων πεντακοσίων εβδομήντα χιλιάδων εξακοσίων είκοσι

εννέα ευρώ και έξι λεπτών (2.570.629,06 €), η οποία κατασχέθηκε εις χείρας του καθ'ου η ανακοπή Ελληνικού Δημοσίου, ως τρίτου, δυνάμει του ενδίκου κατασχετηρίου εγγράφου και υποχρέωσε το καθ' ού η ανακοπή και ήδη αναιρεσεϊόν Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει στους ανακόπτοντες και ήδη αναιρεσιβλήτους τα κατασχεθέντα εις χείρας του και αναφερόμενα ειδικότερα για τον καθένα τους στην απόφαση χρηματικά ποσά. Έτσι κρίνοντας το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ορθώς ερμήνευσε και εφήρμωσε τις προδιαληφθείσες διατάξεις των άρθρων 983, 985, 986, 987 Κ.Πολ.Δ. και 95 παρ. 1, 3 και 5 του ν. 2362/1995, δεχόμενο ως νόμιμη και βάσιμη κατ' ουσίαν την ένδικη ανακοπή και τα αντιθέτως υποστηριζόμενα από το αναιρεσεϊόν με την υπό κρίση αίτηση τυγχάνουν αβάσιμα. Ειδικότερα το αναιρεσεϊόν επικαλείται προεχόντως με το αναιρετήριο ακυρότητα της επιδικου κατασχέσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 983 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ. και 95 του ν. 2362/1995, διότι η επίδοση του κατασχετηρίου στην καθ' ης η κατάσχεση εταιρεία με την επωνυμία "... Α.Ε.", δεν έγινε εντός οκτώ μερών από την επίδοση αυτού στο Ελληνικό Δημόσιο, ως τρίτο, αλλά προηγήθηκε ταύτης και συγκεκριμένα έλαβε χώρα την 31-1-2014, ενώ η προς την αρμοδία υπηρεσία του Ελληνικού Δημοσίου επίδοση έγινε την 4-2-2014, και συνεπώς το δευτεροβάθμιο κατά παράβαση του άρθρου 987 Κ.Πολ.Δ., δεν εκήρυξε άκυρη την κατάσχεση υποπίπτοντας έτσι στην πλημμέλεια του άρθρου 560 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ.. Ο ισχυρισμός αυτός και αντίστοιχος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος, διότι, σύμφωνα με την προεκτεθείσα σχετική νομική σκέψη, η κατάσχεση είναι άκυρη, κατ' άρθρο 983 παρ.2 Κ.Πολ.Δ., αν το κατασχετήριο δεν επιδοθεί, εντός οκταημέρου από της εις τον τρίτο επιδόσεώς του, στον καθ' ου η εκτέλεση, όχι δε και όταν η επίδοσή του στον τελευταίο γίνεται πριν από την επίδοση αυτού στον τρίτο, οπότε και δεν τίθεται ζήτημα οκταημέρου προθεσμίας. Περαιτέρω το αναιρεσεϊόν προσάπτει στην προσβαλλομένη απόφαση την από τον αριθμό 5 του άρθρου 560 Κ.Πολ.Δ. πλημμέλεια, συνισταμένη ειδικότερα στο ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο παρέλειψε να ερευνήσει τις νομίμως προβληθείσες ενστάσεις του σχετιζόμενες με την εγκυρότητα του κατασχετηρίου, την εκτελεστότητα της αποφάσεως του Διαιτητικού Δικαστηρίου και το βέβαιο και εκκαθαρισμένο του ποσού της απαιτήσεως των αναιρεσιβλήτων. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι αβάσιμος διότι, όπως σαφώς προκύπτει από το συνοπτικώς παρατιθέμενο ανωτέρω περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως όλες οι ενστάσεις που επικαλείται το αναιρεσεϊόν ερευνήθησαν και απερρίφθησαν από το Δικαστήριο. Τούτο άλλωστε προκύπτει σαφώς και από το περιεχόμενο του αναιρετηρίου με το οποίο προβάλλεται συγχρόνως και αντιφατικώς μομφή στην προσβαλλομένη απόφαση για την απόρριψη από το Δικαστήριο των ιδίων ενστάσεων του αναιρεσεϊόντος, χωρίς μάλιστα να αποδίδεται σχετικώς συγκεκριμένο ερμηνευτικό ή υπαγωγικό νομικό σφάλμα στην προσβαλλομένη απόφαση.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί και να καταδικασθεί το αναιρεσεϊόν, ως ηττώμενο (άρθρα 176, 183 και 191 παρ.2 Κ.Πολ.Δ.), στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των αναιρεσιβλήτων, μειωμένων όμως σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 22 παρ. 1 του ν. 3693/57, της υπ αριθμ. 134423/28-12-1992 Κ.Υ.Α. των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης και του άρθρου 28 παρ. 5 του ν. 2579/98, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 9 Αυγούστου 2016 αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 2869/2016 αποφάσεως του ως Εφετείου δικάσαντος Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επιβάλλει στο αναιρεσείον τα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, την 28 Νοεμβρίου 2017.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 7 Μαρτίου 2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ